

efter er Værdien ved 6,500 Kr. endog snarere sat for højt end for lavt, og jeg vilde som Finansminister være tilfreds, dersom det maatte vise sig, at man virkelig fik en Gennemsnitsvurdering til 6,500 Kr. pr. Td. Hartkorn. Imidlertid vare de Indvendinger, der kom frem, særlig rettede imod den hele saakaldte Indkomstkildebeskatning. Det undrer mig nu ikke, at det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds, der er saa begejstret for den preussiske, militaristiske Aand, der gaar igennem og præger hele Kommissionens Forslag om en Formue- og Indkomstskat, ikke kan forsone sig med den liberale Aand, der gaar igennem Regeringens og Landstingets Forslag. Naar man har sat sig det til Opgave at pine enhver Øre ud af enhver som helst Indtægt; naar man har gjort sig det til Opgave at genere Skatteyderne med de vanskeligste Ansættelser og Beregninger, med Kapitalisationer af ophørende Indtægter ved en Multiplikation med tre Decimaler, med Ansættelse af Rettigheder, som overhovedet ikke lader sig angive i Pengeværdi osv., og naar man helt igennem har holdt paa et System, som oftere er blevet betegnet med Ordet Posekiggeri, saa kan jeg godt forstaa, at man ikke synes om en Skattelov, der netop har sat sig til Opgave at behandle Skatteyderne saa lempeligt og hensynsfuldt som muligt og særlig at vise sig saa imødekommande over for de smaa Skatteydere som muligt. Jeg for mit Vedkommende nærer ikke den fjerneste Tvivl om, hvilket af disse to Systemer der vilde fremkalde den mest almindelige Uvillie i Befolkningen, naar det blev gennemført, og det kunde for saa vidt maaske være mig en personlig Tilfredsstillelse at se det ærede Medlems Forslag gennemført, som jeg er overbevist om, at jeg meget hurtig vilde blive Vidne til en meget udbredt Misfornøjelse. Naar det ærede Medlem yderligere sagde, at den Fritagelse, som det foreliggende Forslag giver Indkomster under henholdsvis 1,500 og 1,200 Kr., er betinget af, at de gøre en ret detailleret Selvangivelse, er dette jo ganske urigtigt. De have denne Fritagelse af den personlige Indtægt uden Hensyn til, om de gøre Selvangivelse eller ikke, men derimod er den Tilbagebetaling af en erlagt Kapital-skat, som er indrømmet dem ved Loven, betinget af en saadan Selvangivelse, som det ærede Medlem mente; men den store Mængde af Skatteydere, som ikke have en Indtægt af indtil 1,500 eller 1,200 Kr., og om hvilke det paa Forhaand med temmelig Sikkerhed kan vides, at de ikke naa op

til den Indtægt, de behøve heller ikke at gøre Selvangivelse derom. For øvrigt antager jeg, hvad Erfaringen fra den københavnske Indkomstskat viser, at de, der ere mest redbonne til at gøre Selvangivelse, ere dem, der paavise, at de ikke have en skattepligtig Indkomst. Men det kan ikke nægtes, at dette Skatteminimum ogsaa vil være en ganske overordentlig stor Fordel for de skattelignende og de skatteopkrævende Myndigheder. Den københavnske kommunale Indkomstskat opkrævedes i 1899 hos ca. 62,500 Skatteydere. Deraf havde ca. 42,000 mindre end 1,500 Kroners Indtægt, og der vilde altsaa, naar denne Bestemmelse gik igennem, kun blive Tale om at ansætte ca. 20,000 i Stedet for 62,000 til Indkomstskat, og selv om der skal foreligge Kommissionen en Fortegnelse over samtlige Borgere, og selv om der indkommer Selvangivelse fra saa mange, saa er det klart, at det er langt lettere at afgøre det Skøn, om det er sandsynligt, at en Mand naar op til 1,500 Kr. eller ikke, end det er at ansætte ham til et bestemt Beløb udtrykt i Hundreder af Kroner. Jeg maa ogsaa hævde, at den Bestemmelse, som er indsat i Loven med Hensyn til Fritagelse for Kapitalskat for smaa Sparekasseindskud, vil være ikke blot en Fritagelse for de paagældende, men en betydelig Lempelse for Sparekasseautoriteterne, og jeg er i den Henseende i afgjort Modstrid med, hvad det ærede Medlem udtalte i Gaar; thi det er givet, at omtrent $\frac{2}{3}$ af samtlige Sparekassekonti ikke ville give en halvårlig Rente af 5 Kr., og det er altsaa en ganske simpel Sag for dem, der paaføre Bøgerne og tilskrive Renterne, at lægge disse Bøger til Side uden at tage mindste Hensyn til dem ved Skatteansættelsen, og jeg tror, at naar man af de ca. 1,100,000 kan lade ca. 800,000 ude af Betragtning, vil det være en overordentlig stor Lettelse for de paagældende Bestyrere eller Funktionærer i Sparekassen, langt større end den, der vilde fremkomme, om man fulgte den af den ærede Taler anviste Vej.

Hovedindvendingen synes imidlertid at være rettet dels imod overhovedet at ramme Kapitalbeskatningen og dels, hvad jeg derefter skal komme til, at angaa Spørgsmaalet om en stigende Skala. Jeg maa tilstaa, at det i høj Grad har forbavset mig at se den Modstand, som nu rejses mod den foreslaaede Kapitalbeskatning, efter at der i flere Aar har været særlig kaldt paa en Beskatning af den rørlige Kapital, og det netop har været fremhævet som en Hovedmangel ved vort nuværende